

จรรยาบรรณและการรับใช้อย่างซื่อสัตย์มั่นคง ของผู้นำคริสเตียนไทย

CODE OF CONDUCT: ETHICAL STANDARDS
& PRACTICE FOR CHRISTIAN LEADERS IN THAILAND



สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย
THE EVANGELICAL FELLOWSHIP OF THAILAND



จรรยาบรรณและการรับใช้อย่างซื่อสัตย์มั่นคง ของผู้นำคริสเตียนไทย

CODE OF CONDUCT: ETHICAL STANDARDS
& PRACTICE FOR CHRISTIAN LEADERS IN THAILAND



สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย
THE EVANGELICAL FELLOWSHIP OF THAILAND



ชื่อหนังสือ:

จริยธรรมและการรับใช้อย่างซื่อสัตย์มั่นคงของผู้นำคริสเตียนไทย

CODE OF CONDUCT: ETHICAL STANDARDS

& PRACTICE FOR CHRISTIAN LEADERS IN THAILAND

ข้อพระคัมภีร์อ้างอิงในหนังสือเล่มนี้มาจาก พระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับมาตรฐาน 2011
สงวนลิขสิทธิ์ โดย สมาคมพระคริสตธรรมไทย

Scriptures taken from the Holy Bible, New International Version®, NIV®. Copyright © 1973, 1978, 1984, 2011 by Biblica, Inc.™ Used by permission of Zondervan. All rights reserved worldwide. www.zondervan.com The “NIV” and “New International Version” are trademarks registered in the United States Patent and Trademark Office by Biblica, Inc.™

จริยธรรมและการรับใช้อย่างซื่อสัตย์มั่นคง
ของผู้นำคริสเตียนไทย



บทที่ 1 คำนำ

หน้า 8

1. เจตนารมณ์
2. คำนิยาม คำอธิบาย
 - 2.1 จริยธรรม
 - 2.2 ความซื่อสัตย์
 - 2.3 ผู้นำคริสเตียนไทย
3. หลักการ
 - 3.1 ความซื่อตรง/บุรณภาพ/บุรณธรรม/ความซื่อสัตย์มั่นคง (Integrity)
 - 3.2 ภาระรับผิดชอบ (Accountability)
4. การทดลองใหญ่ 3 เรื่อง
 - 4.1 เพศ
 - 4.2 เงิน
 - 4.3 อำนาจ/ ยศถาบรรดาศักดิ์
5. ชีวิตสมรส การหย่าร้าง และการแต่งงานใหม่

บทที่ 2 จรรยาบรรณ แบบแผนพฤติกรรม

จริยธรรมในด้านต่างๆ

หน้า 18

- หมวดที่ 1 ต่อตัวเอง
- หมวดที่ 2 ต่อคู่สมรสและครอบครัว
- หมวดที่ 3 ต่อผู้ร่วมงาน (หรือทีมงาน)
- หมวดที่ 4 ต่อหน่วยงาน (องค์กร องค์กร สถาบัน คริสตจักร)
- หมวดที่ 5 ต่อพระกายส่วนรวม
- หมวดที่ 6 ต่อสังคมทั่วไป

บทที่ 3 แนวทางการแก้ไขเมื่อมีปัญหา

หน้า 22

1. ความรับผิดชอบ
2. การร้องเรียน
 - 2.1 ผู้ร้องเรียน
 - 2.2 การรับข้อร้องเรียน
3. การสืบสวน/สอบสวน
4. กระบวนการดำเนินการ
 - 4.1 การยอมรับผิด
 - 4.2 การกลับใจที่พิสูจน์ได้
 - 4.3 การให้อภัยให้โอกาส
 - 4.4 การเริ่มต้นใหม่
5. เมื่อบุคคลที่ทำผิดไม่ยอมรับผิด หรือไม่ยอมกลับใจ
6. ระบบป้องกัน/คุ้มครอง

ภาคผนวก

หน้า 27





CONTENTS

Chapter 1 INTRODUCTION

p. 28

1. PURPOSE
2. DEFINITION OF TERMS AND CLARIFICATIONS
 - 2.1 Ethics
 - 2.2 Faithful
 - 2.3 Christian Leaders in Thailand
3. FOUNDATIONS
 - 3.1 Integrity
 - 3.2 Accountability
 - 3.2.1 Responsibility
 - 3.2.2 Submission
4. THREE MAJOR TEMPTATIONS
 - 4.1 Sex
 - 4.2 Money
 - 4.3 Honor/Power
5. MARRIAGE DIVORCE REMARRIAGE

Chapter 2 ETHICAL STANDARDS OF BEHAVIOR FOR LEADERS IN THEIR VARIOUS CONTEXTS

p. 38

- SECTION 1 MY PERSONAL LIFE
- SECTION 2 MY SPOUSE & FAMILY
- SECTION 3 MY CO-WORKERS (OR TEAM)
- SECTION 4 MY ORGANIZATION (Institution or Church Group)
- SECTION 5 THE BODY OF CHRIST AS A WHOLE
- SECTION 6 SOCIETY AS A WHOLE

Chapter 3 PROBLEM SOLVING

p. 42

1. RESPONSIBILITY
2. ACCUSATIONS
 - 2.1 Bringing an Accusation
 - 2.2 Receiving an Accusation
3. INVESTIGATION
4. PROCEDURE
 - 4.1 Confession
 - 4.2 Repentance
 - 4.3 Forgiveness
 - 4.4 Restoration
5. WHEN THERE IS NO CONFESSION OR REPENTANCE
6. PREVENTION

APPENDIX

p. 47



บทที่ 1

คำนำ

1. เจตนารมณ์

เมื่อไรก็ตามที่เราจะพิจารณาเรื่องจริยธรรมของคริสเตียน มักจะมีผู้ไม่เห็นด้วยคัดค้านว่า เรามีพระคัมภีร์และบัญญัติใหญ่ของพระเยซูแล้ว คือให้รักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจและรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง แค่นี้ก็น่าจะเพียงพอแล้ว ทำไมต้องไปสร้างกฎข้อบังคับอื่นๆขึ้นมาอีก

อีกเหตุผลหนึ่งที่เราไม่เห็นด้วยกับการต้องมาระบุเป็นแนวปฏิบัติสำหรับคริสเตียน เพราะเห็นว่า ชีวิตคริสเตียนไม่ได้อยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติแต่อยู่ภายใต้พระคุณ และเป็นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเยซูทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจึงไม่ควรไปยึดในบัญญัติต่างๆ ซึ่งแท้จริงความเห็นเช่นนี้เป็นความเข้าใจที่ถูกต้องอยู่แล้ว

แต่จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้ ไม่ใช่เพื่อตั้งกฎบัญญัติขึ้นมา หรือเพิ่มเติมอะไรนอกเหนือไปจากพระคัมภีร์ แต่เขียนขึ้นเพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติในเชิงรูปธรรมที่เหมาะสมในบริบทและวัฒนธรรมประเพณีไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่อยู่ในแนวทางนี้ และสมควรเป็นแบบอย่างภายในสังคมคริสเตียน เพื่อจะมีชีวิตที่สอดคล้องกับพันธกิจที่ได้ทำ ทั้งสมกับการที่ได้ชื่อว่าเป็นคริสเตียนที่มีชื่อเสียงดีเป็นที่ยอมรับของคนภายนอกทั่วไปด้วย

ด้วยเราทุกคนล้วนเป็นคนบาป แต่รอดโดยพระคุณ และเป็นพระกรุณาคุณของพระเจ้าที่ได้ให้โอกาสเราได้มีส่วนในการรับใช้พระเจ้าในฐานะผู้รับใช้ที่ต้องมาทำหน้าที่เป็นผู้นำ หากคาดหวังว่าผู้นำจะต้องเป็นคนที่มีสมบูรณ์แบบและดีพร้อมทุกประการ เราก็คงจะต้องผิดหวัง

อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้นำพลาดพลั้งทำบาป ก็ควรกลับเนื้อกลับตัว กลับใจ สารภาพ ยอมจำนน ยอมรับการตักเตือน แล้วอุทิศตัวตั้งตัวใหม่สู่ชีวิตที่บริสุทธิ์ต่อไปโดยการพึ่งพาพระวิญญาณบริสุทธิ์

ถือเป็นเรื่องที่น่ายับอายขายหน้า เมื่อผู้นำคริสเตียนบางท่าน ประพฤติตัวอย่างไม่เหมาะสม ซึ่งส่งผลกระทบต่อคนอื่น แต่ไม่ได้กลับใจและไม่ยอมรับการตักเตือนแก้ไขจากพี่น้องคริสเตียนด้วยกัน

บางครั้ง ผู้นำคริสเตียนได้หลงทำความผิดร้ายแรง แต่กลับพยายามซ่อนและปกปิดความผิดไว้โดยคิดว่าไม่มีใครจะล่วงรู้ จนในที่สุดเมื่อเรื่องถูกเปิดเผยออกมาผ่านสื่อมวลชนต่างๆ ก็ทำให้พระนามของพระเจ้าเสียพระเกียรติอย่างมหาศาล

ด้วยเหตุนี้สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย (ส.ค.ท.) จึงเห็นความจำเป็นที่จะจัดทำหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา เพื่อให้ผู้นำคริสเตียนในองค์กร องค์กร สถาบัน และคริสตจักรที่สังกัดภายใต้ ส.ค.ท. จะได้ใช้เป็นแนวปฏิบัติ และเป็นเกณฑ์กลาง เพื่อจะได้รับรู้ทั่วไปว่า หากมีการประพฤติที่ผิดแปลกจากแนวปฏิบัติที่ให้ไว้ในหนังสือเล่มนี้ เกิดขึ้นกับผู้นำหรือสมาชิกผู้หนึ่งผู้ใดในหน่วยงานของท่าน ก็จะได้รับคำเินการว่ากล่าวตักเตือน แก้ไข ตั้งแต่นั้นๆ ตามหลักพระคัมภีร์ เพื่อตัดไฟแต่ต้นลม ไม่ให้เหตุการณ์ลุกลามใหญ่โตจนเป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียงของพระเจ้าอีกต่อไป

2. คำนิยาม คำอธิบาย

2.1 จริยธรรม

จริยธรรม เป็นเรื่องเกี่ยวกับความเชื่อที่ว่า ทำสิ่งนี้ ถูก หรือ ผิด ทำได้ หรือ ไม่ได้ ทฤษฎีต่างๆ ของจริยธรรมมักจะแตกต่างกันที่แรงจูงใจที่ทำหรือไม่ทำ เช่น **จริยศาสตร์เชิงกรณียธรรม (deontological ethics)** คือ ทฤษฎีจริยศาสตร์ที่อธิบายว่าการตัดสินใจว่าความถูกต้องของการกระทำไม่ขึ้นอยู่กับผลของการกระทำ แต่ขึ้นอยู่กับลักษณะบางอย่างของตัวการกระทำเอง โดยเห็นว่าเป็นหลักหรือเป็นเกณฑ์จึงมีหน้าที่ต้องทำ แรงจูงใจอยู่ที่ความจำเป็นที่ต้องทำสิ่งที่ถูกต้อง เพราะเป็นกฎหรือเป็นหลักการที่ถือว่าถูก เช่น ต้องไม่โกหกในกรณีใดๆ เพราะมันไม่ถูกต้อง แต่ **จริยศาสตร์เชิงผลลัพธ์ (consequential ethics)** มองที่ผลที่ตามมาจากการกระทำ เช่น แม้จะต้องโกหก หากผลสุดท้ายกลายเป็นผลดี ก็สามารถโกหกได้ (ที่เรียกว่า white lie)

ยังมีทฤษฎีหลากหลายอื่นๆ แต่ที่น่าจะสอดคล้องกับหลักการของคริสเตียนมากที่สุดคือ **จริยศาสตร์เชิงคุณธรรม (virtue ethics)** ซึ่งสนใจทั้งหลักการและผลที่ตามมา แต่ให้ความสำคัญต่อชีวิตที่มีคุณธรรม เนื่องจากได้รับการพัฒนาและการเสริมสร้างจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสเตียนควรทำสิ่งที่ดีไม่ใช่เพราะเป็นกฎหรือเป็นหลักการเพียงประการเดียว อีกทั้งไม่ใช่ดูเฉพาะแต่ผลตามมาที่ตีเท่านั้น แต่ คริสเตียนควรกระทำสิ่งที่ดี เพราะเขาเป็นคนดี เป็นผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งออกมาจากชีวิตที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง พระเยซูสอนว่า “ต้นไม้ดีย่อมให้แต่ผลดี” (มัทธิว 7:17) สิ่งที่น่าเสนอในหนังสือเล่มนี้จึงไม่ได้เสนอเป็นกฎบัญญัติ แต่เสนอรูปแบบที่ควรจะเป็น

ขึ้นในชีวิตจริงๆ ของคนที่ได้อยู่ภายใต้การครอบครองและประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

2.2 ความซื่อสัตย์

ในบริบทคริสเตียน ความซื่อสัตย์แสดงถึงการมีชีวิตที่จงรักภักดีต่อพระเจ้า เชื่อฟัง มีความรับผิดชอบ มีชีวิตเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า และ ถวายเกียรติแด่พระองค์

2.3 ผู้นำคริสเตียนไทย

ผู้นำที่เป็นกลุ่มเป้าหมายหลักของหนังสือเล่มนี้ ได้แก่ ศาสนาจารย์ ศิษยาภิบาล ผู้ปกครอง มัคทายก ของคริสตจักร ประชาน หัวหน้า กรรมการ ขององค์การ องค์กร และสถาบัน รวมทั้งมิชชันนารีทั้งหลาย ที่สังกัดภายใต้ สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย

3. หลักการ

พระเจ้าควรเป็นศูนย์กลางของชีวิตและการรับใช้ของผู้นำ การรับใช้ควรเป็นผลสำแดงที่เกิดจากชีวิตที่ติดสนิทในพระเยซูคริสต์ อันเป็นชีวิตที่เกิดผล

แต่ในชีวิตจริง หลายครั้งพระเจ้ายังสามารถใช้เราให้เกิดผลได้ ถึงแม้ว่าชีวิตของเราอาจจะไม่ดีพร้อมสมบูรณ์ พระเจ้าสามารถใช้ของประทานที่พระเจ้าให้กับเราในการทำงานรับใช้พระองค์ได้

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้บางคนเข้าใจผิดว่า ในเมื่อพระเจ้ายังใช้เราอยู่ นั่นหมายความว่า ชีวิตของตบยังดำเนินในทางที่ถูกต้อและเป็นทีพอพระทัยพระเจ้าอยู่ สมมติฐานเช่นนี้อาจไม่ถูกต้อง เพราะพระเยซูสอนว่า “ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของพวเขา” (มัทธิว 7:20) ผลของพระวิญญาณในชีวิตต่างหาก (คือความรัก, ความยินดี, ความอดทน, ความสุภาพอ่อนโยน, การรู้จักบังคับตน ...) ที่เป็นเครื่องชี้วัด ว่าชีวิตของเราถูกต้องในสายตาของพระเจ้าหรือไม่ การรับใช้หรือการใช้ของประทานไม่ใช่สิ่งยืนยันว่า ชีวิตส่วนตัวของเราเดินอย่างถูกต้องกับพระเจ้าเสมอไป พระเจ้าสามารถใช้อะไรหรือใครก็ได้ ให้มาทำงานของพระองค์ เช่นในอดีต พระเจ้าได้ใช้ชาติที่ไม่บริสุทธิ์และเป็นศัตรู มาตีสอนชนชาติอิสราเอลที่ไม่เชื่อฟังพระองค์ เป็นต้น

เราจึงควรเอาใจใส่และเข้าใจคำต่อไปนี้ ...

3.1 ความซื่อตรง/บูรณภาพ/บูรณธรรม/ความซื่อสัตย์มั่นคง (Integrity)

หมายความว่า ความครบถ้วนบริบูรณ์ และสืบเนื่องจากความหมายของจริยธรรมแบบคุณธรรม ชีวิตของผู้นำทั้งที่แสดงออกภายนอก และที่เป็นจริงส่วนตัวภายใน ก็ควร

เป็นอันเดียวกัน ไม่ควรแบ่งชีวิตเป็นส่วนโดยคิดว่า ส่วนหนึ่งต้องซื่อสัตย์ แต่อีกส่วนหนึ่งไม่จำเป็น ชีวิตควรมีความเป็นเอกภาพในแง่คุณธรรม (บูรณธรรม) หากตัวแท้อยู่ในของเราไม่สอดคล้องกับที่แสดงออกภายนอกก็ถือว่าเป็นคนหน้าซื่อใจคด เราควรเอาใจใส่และรักษาชีวิตให้บริสุทธิ์ หลีกเลี่ยงการทดลองต่างๆ ไม่ใช่เฉพาะเมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่นเท่านั้น แต่อย่างยิ่งเมื่ออยู่ส่วนตัวและไม่มีใครเห็น เราควรขอพระเจ้าสำรวจจิตใจของเราเสมอ สำแดงและเสริมสร้างเราจากภายใน ให้การรับใช้ของเราออกมาจากชีวิตที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริง

นอกจากความบูรณภาพ ผู้นำควรตระหนักถึงสิทธิพิเศษและความรับผิดชอบของการมีตำแหน่ง ผู้นำ ยากอบเขียนว่า “อย่าเป็นอาจารย์กันมากนักเลย เพราะท่านทั้งหลายก็รู้ว่าเราที่เป็นคนสอนนั้น จะต้องถูกพิพากษาที่เข้มงวดยิ่งขึ้น” (ยากอบ 3:1) ผู้นำอยู่ต่อหน้าชุมชนเหมือนเป็นตัวแทนของพระคริสต์ จึงเป็นความรับผิดชอบที่สูงมาก และถ้าผู้นำประพฤติตัวไม่เหมาะสมก็จะนำไปสู่ความเสียหายอย่างแน่นอน

ผู้นำจึงควรเข้าใจคำศัพท์ที่ว่า ...

3.2 การรับผิดชอบ/พันธรับผิดชอบ (Accountability)

ภาษาไทยไม่มีคำที่สื่อความหมาย Accountability แบบในภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วยความหมายสองส่วน แต่คนทั่วไปมักจะเข้าใจหรือยอมรับเฉพาะส่วนแรกคือ

3.2.1 มีความรับผิดชอบ

หมายความว่า พร้อมทั้งจะยอมรับและรับผลของสิ่งที่ได้ทำลงไป บางครั้งอาจรวมถึง การขอโทษ การแก้ไข การตอบแทน ฯลฯ ผู้นำจำเป็นต้องรู้จักการถ่อมใจ ยอมรับว่าตัวเองทำผิดพลาด ไม่โยนความผิดไปให้คนอื่น และไม่โยนความผิดไปที่วิญญาณชั่วด้วย ซึ่งบางคนพยายามหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบโดยอ้างว่า วิญญาณชั่วมาครอบงำให้เขาทำ แท้จริงแล้ว แม้วิญญาณชั่วอาจเกี่ยวข้องได้ แต่เป็นคนนั้นเองที่เปิดช่องและอนุญาตมันให้เข้ามา เขาจึงต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง

3.2.2 ยอมอยู่ใต้การวินิจฉัยและการดูแลของผู้อื่น (Submission)

“ผมไม่ต้องรายงานต่อใคร ผมรายงานต่อพระเจ้าเท่านั้น” คนที่พูดอย่างนี้ควรถือว่าเป็นคนอันตราย เขาอันตรายต่อตัวเองและอันตรายต่อคริสตจักรหรือองค์กร “จิตใจที่เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเลื่อมทราชมอย่างร้าย

ทีเดียว ใครจะรู้จักใจนั้นเล่า” (เยเรมีย์ 17:9) เราทุกคนมีจุดบอดสามารถผิดพลาดได้โดยไม่รู้ตัว ในสายตาตัวเองอาจคิดว่าตัวเองถูก แต่คนอื่นสามารถช่วยให้เห็นความบกพร่องได้

พระเจ้าไม่เคยมีพระประสงค์ให้ใครเป็นเอกเทศหรือมีอิทธิพลโดยไม่ต้องรายงานต่อคนอื่น พระเจ้าให้อยู่ในพระกายซึ่งพี่น้องดูแลและปกป้องซึ่งกันและกัน แม้ในสมัยที่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ยังมีปุโรหิตและผู้เผยพระวจนะที่สามารถเตือนสติกษัตริย์ได้ ในองค์การ องค์กร สถาบัน และคริสตจักร ผู้นำทุกๆ คนจำเป็นต้องยอมจำนนอยู่ใต้การวินิจฉัยและการดูแลของคนอื่น

เรื่องนี้ยากในสังคมไทยที่เป็นลำดับชั้น มีระบบอุปถัมภ์ มีการเป็นหนี้บุญคุณ ทำให้ผู้น้อยไม่กล้าเตือนสติผู้ใหญ่ ทำให้เป็นเรื่องที่อันตรายมากต่อพระกายของพระคริสต์ ผู้ใหญ่ต้องไม่ถือศักดิ์ศรีส่วนตัว แต่ควรแสวงหาศักดิ์ศรีของพระเจ้า ยอมให้คนอื่นมีส่วนในการตัดสินใจและการประเมิน โดยการนี้จะป้องกันความผิดพลาดได้ และถ้ามีความผิดพลาดเกิดขึ้นก็จะสามารถช่วยกันแก้ไขและนำไปสู่การคืนดีกันได้

ถ้าผู้นำพูดว่า “ไม่เป็นไร จะรับผิดชอบเอง” ก็แสดงว่าเขาไม่เข้าใจ “accountability” อย่างแท้จริง เขาคงเข้าใจเฉพาะส่วนความรับผิดชอบเท่านั้น แต่ยังไม่ยอมจำนนอยู่ภายใต้การวินิจฉัยและการดูแลของคนอื่น

นอกจากนี้บางคนอาจจะอ้างถึงดาวิดที่ไม่ยอมฆ่ากษัตริย์ซาอูล (1 ซามูเอล 26:9) จึงบอกว่า “อย่าแตะต้องผู้ที่พระเจ้าเจิมไว้” แต่เราไม่ควรตีความหมายข้อเหล่านี้โดยดึงออกมาจากบริบท บริบทเกี่ยวกับการฆ่าจริงๆ คือการทำลายร่างกาย ที่จริงดาวิดเคยเตือนกษัตริย์ซาอูลและได้ทำต่อหน้าสาธารณชนด้วย (ดู 1 ซามูเอล บทที่ 24) ซาอูลยังต้อง “accountable” ต่อคนอื่นในการกระทำของตน เปาโลเขียนถึงทิโมธีในกรณีผู้ปกครองทำผิดแล้วไม่กลับใจ “จงตักเตือนเขาทั้งหลายต่อหน้าทุกคน เพื่อพวกที่เหลื่อจะได้เกรงกลัวด้วย” (1 ทิโมธี 5:19 - 20)

4. การทดลองใหญ่ 3 เรื่อง

4.1 เพศ

พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้มีความปรารถนาธรรมชาติทางเพศ และได้สถาปนาชีวิตสมรสระหว่างชายคนหนึ่งและหญิงคนหนึ่ง เป็นรูปแบบและเป็นขอบเขตเดียวเท่านั้น สำหรับการสนองความปรารถนาทางเพศ นอกเหนือจากขอบเขตระหว่างสามีภรรยาแล้ว การสนองความปรารถนาทางเพศก็ถือว่าเป็นการผิดประเวณีทั้งนั้น คริสเตียนทุก

คนควรประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ควรให้พระองค์ครอบครองเหนือความปรารถนาทางเพศ ผลสุดท้ายของพระวิญญาณคือ “รู้จักบังคับตน” (กาลาเทีย 5:23) หมายความว่า ผู้ที่เป็นโสดไม่ควรมีความสัมพันธ์ทางเพศ และผู้ที่แต่งงานควรมีความสัมพันธ์ทางเพศกับคู่สมรสเท่านั้น การทดลองที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศนอกขอบเขตนี้คงจะมาถึงทุกคน ไม่ว่าจะเป็นโสดหรือสมรสแล้ว พระเยซูเป็นโสดและเป็นมนุษย์เหมือนเราทุกประการ “... ทรงเคยถูกทดลองใจเหมือนเราทุกอย่าง ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังไม่ปราศจากบาป” (ฮีบรู 4:15) การถูกทดลองเท่านั้นไม่ถือว่าเป็นบาป แต่การพ่ายแพ้การทดลองนั้นก็เป็นบาป

ในเวลานี้ มีความสับสนเกี่ยวกับความปรารถนาทางเพศอย่างมาก ตั้งแต่มนุษย์คู่แรกทำบาปมนุษย์ได้เพี้ยนไปจากสภาพปกติในหลายด้าน เช่นด้านความคิดจิตใจเริ่มมีความโกรธ ความอิจฉาริษยา ฯลฯ ในด้านร่างกายมีโรคต่างๆ ทั้งที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมและที่เกิดจากเซลล์หรือยีนที่ผิดปกติ บางทีเด็กเกิดมาพิการหรือผิดปกติในด้านร่างกายหรือจิตใจ ส่วนมากไม่ได้เลือกเป็นอย่างนี้แต่เป็นปมด้อยที่เขาจะต้องได้รับกำลังพิเศษจากพระเจ้า ในลักษณะเดียวกันบางคนมีความผิดปกติด้านความปรารถนาทางเพศทำให้แนวโน้มความปรารถนาของเขา เอียงมาชอบในเพศเดียวกันแทนเพศตรงข้าม เขาจะมีการทดลองสูงให้มีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน เราต้องสรุปเหมือนกันว่า การถูกทดลองเท่านั้นไม่ใช่บาป แต่การพ่ายแพ้การทดลองนั้นก็เป็นบาป ถึงแม้ว่าเขาอาจจะวิงวอนขอพระเจ้าเปลี่ยนแปลงแนวโน้มของเขา แต่หลายคนยังต้องต่อสู้กับการทดลองเช่นนี้ตลอดชีวิต คำตอบก็จะเหมือนคนโสดและคนที่สมรสแล้วทั่วไป ให้งดจากพฤติกรรมทางเพศนอกเหนือจากขอบเขตเป็นสามีภรรยา

4.2 เงิน

พระเยซูตรัสว่า “ไม่มีใครเป็นข้าสองเจ้า บ่าวสองนายได้ ... ท่านทั้งหลายจะรับใช้พระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้” (มัทธิว 6:24) ในการรับใช้ของผู้นำ พระเจ้าไม่ใส่ใจสิ่งที่เขากระทำเท่านั้น แต่พระองค์สนใจแรงจูงใจของเขาในการกระทำสิ่งนั้นด้วย ผู้นำจะต้องหลีกเลี่ยงผลประโยชน์ส่วนตัวต่างๆ โดยเฉพาะเมื่อมีเงินเข้ามาเกี่ยวข้อง

เป็นสิ่งที่น่าเศร้าที่ความไม่สุจริตด้านการเงิน มักจะเป็นเรื่องที่เจอบ่อยทั่วโลกท่ามกลางผู้นำคริสเตียน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องหลีกเลี่ยงภาษีที่ควรจ่าย การใช้เงินของคริสตจักรในเรื่องส่วนตัว การหลอกลวงผู้ถวาย การทำโครงการซึ่งผู้นำได้รับผลประโยชน์ทับซ้อน เป็นต้น คริสตจักรและหน่วยงานคริสเตียนต่างๆ จึงควรมีระบบการเงินที่ดีและ

โปร่งใส เพื่อป้องกันการทุจริตต่างๆ ที่สามารถเกิดขึ้น และเพื่อไม่ให้ผู้นำเข้ามาในการทดลองอย่างง่ายได้

4.3 อำนาจ/ ยศถาบรรดาศักดิ์

ประเทศไทยเป็นสังคมที่มีลำดับชั้น ทุกคนเติบโตรู้จัก “ที่สูง ที่ต่ำ” รู้ว่าใครสูงกว่า ตนหรือใครต่ำกว่า และตระหนักเสมอว่าควรปฏิบัติต่อใครอย่างไร ผู้ที่เป็นน้องต้องนับถือ และให้เกียรติพี่ พี่ต้องดูแลน้อง เป็นต้น เมื่อเป็นเช่นนี้โอกาสที่จะผิดพลาดในด้านจริยธรรมก็มีมาก ผู้ใหญ่สามารถทำสิ่งใดก็ได้โดยคนอื่นคัดค้านยาก หรือบางคนมีอิทธิพลต่อคนอื่นจนกระทั่งคนเหล่านั้นไม่สามารถปฏิเสธได้

แท้จริงแล้ว การอยู่เหนือกว่าคนอื่นนั้น สวนทางกับรูปแบบการเป็นผู้นำตามแบบที่พระเยซูสอน “*พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “กษัตริย์ของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้านายเหนือเขาทั้งหลาย และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขานั้นเรียกตัวเองว่าเจ้าบุญนายคุณ แต่พวกท่านจะไม่ใช่เป็นอย่างนั้น ... เราอยู่ท่ามกลางพวกท่านเหมือนกับผู้ปรนนิบัติ”* (ลูกา 22:25 - 27) จะสังเกตว่า คนทั่วไปนำโดยถือตัวอยู่ “เหนือ” กว่าคนอื่น แต่พระเยซูทรงนำโดยอยู่ “ท่ามกลาง” คนอื่นๆ

เราควรถือว่าพระเจ้าเท่านั้นที่อยู่สูงกว่าผู้อื่น เราอาจเป็นผู้นำก็จริง แต่การรับใช้พระเจ้านั้นต้องถือว่าเป็นเกียรติอย่างสูง มีเป้าหมายให้ทั่วฟ้าและแผ่นดินเต็มด้วยพระสิริของพระเจ้า ไม่ได้คิดถึงตำแหน่งหรือชื่อเสียงของตัวเอง นี่ไม่ได้หมายถึงว่าจะไม่ให้เกียรติผู้ที่สมควรได้รับเกียรติ แต่หมายถึงว่า เมื่อเราอยู่ในตำแหน่งมีอิทธิพลต่อผู้อื่น เราจะไม่ฉวยโอกาสยกตัวเอง หรือใช้คนอื่นโดยไม่ให้เกียรติเขา

อำนาจอาจทำให้ผู้นำพินได้ บางคนล้มตัวกลายเป็นคนบ้าอำนาจไป หรือใช้อำนาจครอบงำหรือขู่คนอื่น ผู้นำจึงควรมีการะับผิดชอบ (accountability) ต่อคนอื่นในพระกายด้วยกัน คริสตจักรและองค์การหน่วยงานควรระมัดระวัง ไม่ให้คนหนึ่งมีอำนาจเกินควร หรือมีอิทธิพลอยู่เหนือการติเตียนของคนอื่น แต่มีระบบที่ให้ทุกคนมีภาระรับผิดชอบ (accountability) ตามที่ได้อธิบายข้างบนมาแล้ว

5. ชีวิตสมรส การหย่าร้าง และการแต่งงานใหม่

เนื่องจากหัวข้อนี้ถือเป็นหัวข้อที่สำคัญและซับซ้อนมาก เราจึงไม่สามารถพิจารณาทุกแง่มุมได้หมด เป้าประสงค์ของหัวข้อนี้ต้องการแสดงให้เห็นว่า

1. การสมรสเป็นสิ่งบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์

2. หากชีวิตสมรสมีปัญหา ควรมีกระบวนการในการแก้ไขปัญหาต่างๆ

3. ถ้ามีการหย่าร้างเกิดขึ้น ให้พิจารณาถึงผลที่ตามมาด้วย คือ

ก. ควรยอมรับว่า การหย่าร้างเป็นความล้มเหลวของชีวิตสมรส แต่ไม่เกินการอภัยโทษและการชำระล้างของพระเจ้า

ข. ไม่ควรถือว่าทุกคนหลังจากหย่าขาดแล้วมีสิทธิแต่งงานใหม่โดยอัตโนมัติ

ค. การรับใช้พระเจ้าต่อไปอาจจะไม่เหมือนเดิม

การสมรสไม่ใช่ความสัมพันธ์ที่ฉาบฉวยแต่เป็นความผูกพันที่ลึกซึ้งอันศักดิ์สิทธิ์ที่พระเจ้าได้หล่อหลอมชายและหญิงให้เป็นหนึ่งเดียวกันตามพระประสงค์ของพระเจ้า เป็นภาพสะท้อนถึงความสัมพันธ์ที่แนบแน่นมั่นคงระหว่างพระเยซูคริสต์กับคริสตจักร (เอเฟซัส 5:28-33) ครอบครัวเป็นสถาบันหลักที่พระเจ้าได้สถาปนาไว้ เพื่อสังคมในโลกจะมั่นคง และเป็นทีที่เด็กๆ จะเติบโตในบรรยากาศที่ดีปลอดภัยอย่างมีความสุขเป็นพลเมืองที่ดีของสังคมเมื่อเป็นผู้ใหญ่ ลูกที่เกิดมาจะได้รับรู้ถึงความรักสนทนผ่านทางพ่อแม่ อันเป็นตัวอย่างของความรักที่แนบแน่นมั่นคงของพระเจ้า ผู้ที่เข้าสู่การสมรสจึงควรได้รับการอบรมก่อนการสมรสและความรับผิดชอบในชีวิตครอบครัว

โดยเหตุนี้ ผู้ที่จะเข้าสู่การสมรสควรได้รับการอบรม และคำแนะนำในเรื่องความรับผิดชอบต่อชีวิตครอบครัวก่อน ทุกคน (โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เป็ผู้นำคริสเตียน) ที่ได้ตัดสินใจที่จะใช้ชีวิตแต่งงานแล้ว ก็ต้องพร้อมที่จะใช้ชีวิตอยู่กับคู่สมรสตลอดไปเพื่อให้สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้า และพร้อมที่จะรักษาคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ในพิธีสมรสที่ว่า แม้จะมีมั่งมีหรือยากจน จะสุขหรือทุกข์ จะเจ็บป่วยหรือสุขสบาย ก็จะต้องรักใคร่และสัตย์ซื่อต่อคู่สมรสเสมอไปตราบนานวันตาย ทั้งคู่ต้องไม่ควรคาดคิดไว้ก่อนว่า จะใช้การหย่าร้างเป็นทางออกในการแก้ปัญหาหรือความทุกข์ของชีวิตคู่ เพราะตรงกันข้ามกับพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง ในพระคัมภีร์ได้บันทึกไว้ว่า พระเจ้า “เกลียดชังการหย่าร้าง” (มาลาคีย์ 2:16)

อย่างไรก็ตาม เป็นที่รับรู้กันว่า ชีวิตสมรสของบางคู่ก็สามารถล้มเหลวได้จนจบลงด้วยการหย่าร้าง บางครั้งด้วยสาเหตุที่ดูเหมือนว่าพระคัมภีร์อาจยินยอม เช่น ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดนอกใจมิชู้ (มัทธิว 5:31 - 32) หรือ ฝ่ายหนึ่งที่ไม่เชื่อพระเจ้าได้ทอดทิ้งไป (1โครินธ์ 7:15-16) หรือ เพื่อปกป้องฝ่ายหนึ่งจากการทำร้ายร่างกายถึงอันตราย แต่สุดท้ายจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม จะต้องถือว่าการหย่าร้างเป็นความล้มเหลวของชีวิตสมรสของเขาทั้งสอง และถึงแม้อาจจะดูเหมือนว่าฝ่ายหนึ่งจะผิดมากกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง แต่โดยมากทั้งสองฝ่ายต่างก็ผิดด้วยกันไม่มากก็น้อย

เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งระหว่างคู่สมรส ควรมีกระบวนการและขั้นตอนในการแก้ไขและการกลับคืนดีจนถึงที่สุด การหย่าร้างถึงจะเป็นขั้นสุดท้าย และแม้หย่าร้างแล้ว ถ้าหากทั้งคู่ยังไม่ได้แต่งงานใหม่ ก็ควรพยายามที่จะหาทางทำให้กลับคืนดีและกลับมาอยู่ด้วยกันอย่างเดิมอีกครั้งหนึ่ง

แนวทางที่ควรกระทำเมื่อเกิดปัญหา คือ ...

1. หาผู้อาวุโสหรือผู้ที่ทั้งคู่ให้ความเคารพนับถือมาเป็นที่ปรึกษา หรือผู้ที่เคยให้คำปรึกษาแก่ทั้งคู่ก่อนแต่งงานมาเป็นผู้ไกล่เกลี่ยให้กลับคืนดีกัน
2. หากไม่ได้ผล ก็ให้แยกกันอยู่ชั่วระยะหนึ่ง เพื่อทั้งคู่จะมีโอกาสทบทวนและพิจารณาโดยที่ยังคงมีที่ปรึกษาคอยช่วยเหลือประคับประคองอยู่
3. หากทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้แล้วทั้งคู่ยังไม่มีทีท่าที่จะกลับคืนดีกัน การหย่าร้างก็หลีกเลี่ยงไม่ได้
4. แม้จะหย่าขาดจากกันแล้ว หากทั้งคู่ยังคงรักษาสถานภาพโสดไม่มีคูใหม่ ก็ควรพยายามให้มีกระบวนการช่วยให้กลับคืนดีมาอยู่ด้วยกันอีกครั้งหนึ่ง

ผู้ที่เผชิญกับการหย่าร้างต้องได้รับการบำบัดรักษาจากพระเจ้า พระเจ้าพร้อมที่จะเข้ามาใกล้ผู้ที่โศกเศร้าเสียใจ พระเจ้าผู้ทรงพระคุณพร้อมที่จะให้อภัยแก่ผู้ที่สำนึกผิด เราเชื่อในพระโลหิตและการวายพระชนม์ของพระเยซูที่สามารถชำระเราให้พ้นจากความผิดพลาตทั้งสิ้นในอดีต

อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ผ่านการหย่าร้างแล้ว ต้องไม่ควรคิดเอาเองว่าเขามีสิทธิอันชอบธรรมที่จะแต่งงานใหม่ได้ แม้ในแง่หลักการแล้ว พระคัมภีร์ไม่สนับสนุนให้แต่งงานใหม่หลังแยกกัน (มัทธิว 5:32, มัทธิว 19:9, มาระโก 10:11-12, ลูกา 16:18) ถึงกระนั้นก็ตาม เราก็ควรระมัดระวังที่จะไม่ด่วนตัดสินเรื่องนี้และถือเป็นกฎตายตัว ในลักษณะเดียวกับพวกฟาริสีได้ถือวันสะบาโตเป็นกฎเกณฑ์ตายตัว พระเจ้ามีแผนการสำหรับแต่ละคนไม่เหมือนกัน ความผิดพลาตหรือความล้มเหลวในอดีตของเราไม่ได้ปิดทางแห่งพระพรของพระเจ้าแก่เราในอนาคต เราควรพิจารณาว่าพระเจ้ากำลังกระทำการสิ่งใดในชีวิตของผู้นั้นในขณะนี้ พยายามแสวงหาน้ำพระทัยของพระองค์ด้วยใจที่เปิด และรับรู้ว่าจะพระเจ้าทรงมีพระคุณพิเศษสำหรับผู้นั้นอย่างไรบ้าง ไม่ว่าจะทรงให้เขาผู้นั้นเป็นคนโสดอย่างพอใจมีความสุขต่อไป หรืออาจมีพระคุณให้เขาที่จะพบคู่ชีวิตใหม่ที่เหมาะสมกับเขาก็เป็นไปได้เช่นกัน เพียงแต่ขอให้แต่ละคนดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับผู้ที่ได้แต่งงานใหม่นั้น ไม่ควรถือว่าเป็นสิทธิอันชอบธรรม แต่ควรถ่อมใจว่าเป็น

พระคุณของพระเจ้า ควรมีท่าที่พึงพาพระองค์ต่อไป เพื่อให้ชีวิตสมรสครั้งใหม่ประสบความสำเร็จและจะไม่ล้มเหลวอีก

ในกรณีผู้นำหย่าร้าง หรือหย่าร้างแล้วแต่งงานใหม่ ทางองค์การ องค์กร สถาบัน หรือคริสตจักรที่ผู้นั้นสังกัด ควรพิจารณาอย่างรอบคอบว่า เขาควรจะกลับมารับใช้ใหม่ หรือเมื่อใดควรจะกลับมารับใช้อีกครั้ง และ ควรทำงานลักษณะใดจึงจะเหมาะสม ไม่จำเป็นว่าจะต้องกลับมารับใช้ในตำแหน่งหรือลักษณะเดิม ทั้งนี้ขึ้นกับท่าทีการถ่อมใจของเขา กับระยะเวลาที่เขาได้หยุดเพื่อพักฟื้นตัวจากปัญหาการหย่าร้าง รวมทั้งการยอมรับของพี่น้องในสังกัดด้วย



บทที่ 2

จรรยาบรรณ แบบแผนพฤติกรรม จริยธรรมในด้านต่างๆ

โดยสำนักในพระคุณของพระเยซูคริสต์ และการพึ่งพาพระวิญญาณบริสุทธิ์
ข้าพเจ้าตั้งใจจะมีวินัยในการประพฤติปฏิบัติตนดังต่อไปนี้ ...

หมวดที่ 1 ต่อตัวเอง

1.1 ... ข้าพเจ้าจะรักษาชีวิตฝ่ายวิญญาณโดยเข้าเฝ้าพระเจ้า อธิษฐาน อ่านและ
ใคร่ครวญพระคัมภีร์ อย่างสม่ำเสมอ

1.2 ... ข้าพเจ้าจะรักษาชีวิตฝ่ายจิตใจและร่างกายโดยออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ
พักผ่อนเพียงพอ และมีนิสัยการรับประทานอาหารที่ดี

1.3 ... ข้าพเจ้าจะพัฒนาตัวเองด้านสติปัญญา โดยการอ่านหนังสือ การศึกษา หรือ
โอกาสอื่นๆ

1.4 ... ข้าพเจ้าจะหลีกเลี่ยงการทดลองทางเพศ โดยหลีกเลี่ยงการดูภาพลามก และ
สถานการณ์หรือสื่ออื่นๆ ที่อาจกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

1.5 ... ข้าพเจ้าจะสัตย์ซื่อด้านการเงินเป็นคนต้นเรือนที่ดี ไม่โลภ แต่บริจาคและ
ถวายด้วยใจยินดี

หมวดที่ 2 ต่อคู่สมรส และ ครอบครัว

2.1 ... ข้าพเจ้าจะให้ความยุติธรรม (หรือ จะให้เป็นธรรม) กับทุกคนใน
ครอบครัว จะไม่ละเลยแต่จะใช้เวลา ให้ความรัก และเอาใจใส่ในความต้องการต่างๆ
ของเขา

2.2 ... ข้าพเจ้าจะเข้าใจความรู้สึกของลูก โดยเฉพาะความกดดันเนื่องจากเป็นลูก
ของผู้นำ และจะไม่สร้างความคาดหวังเกินควรกับเขา

2.3 ... ข้าพเจ้าจะรักคู่สมรสโดยฟังและเข้าใจเขา

2.4 ... ข้าพเจ้าจะซื่อสัตย์ต่อคู่สมรส ไม่นอกใจหรือใช้สายตามองผู้อื่นอย่างไม่เหมาะสม

2.5 ... ข้าพเจ้าจะโปรงใสต่อคู่สมรสเสมอ และจะไม่โกหกเขา

หมวดที่ 3 ต่อผู้ร่วมงาน (หรือทีมงาน)

- 3.1 ... ข้าพเจ้าจะปฏิบัติกับผู้อื่นเหมือนเป็นผู้ร่วมงาน ไม่ใช่เป็นคู่แข่ง
- 3.2 ... ข้าพเจ้าจะให้เกียรติผู้ร่วมงาน โดยฟัง เข้าใจ สนับสนุน และเคารพในการรับใช้ของเขา
- 3.3 ... ข้าพเจ้าจะให้เกียรติผู้ร่วมงาน โดยไม่พูดลับหลัง แต่หากมีเรื่องสงสัยจะพูดคุยกับเขาส่วนตัว
- 3.4 ... ข้าพเจ้าจะไม่เอาเปรียบผู้ร่วมงาน โดยใช้อำนาจกดขี่ บังคับ หรือครอบงำ แต่จะนำตามแบบอย่างของพระเยซูคริสต์ โดยอยู่ท่ามกลางผู้อื่นเหมือนผู้ปรนนิบัติ
- 3.5 ... ข้าพเจ้าจะไม่อาศัยตำแหน่ง ความเกรงใจ หนี้บุญคุณ อายุ ฯลฯ เพื่อชักใย/บังคับ (manipulate) ผู้อื่น หรือละเมิดสิทธิมนุษยชนของเขา
- 3.6 ... ข้าพเจ้าจะให้ความยุติธรรมกับผู้ร่วมงาน โดยไม่ใช้คนอื่นเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว
- 3.7 ... ข้าพเจ้าจะแสวงหาสวัสดิภาพของผู้ร่วมงาน ให้มีความสมดุลในทุกด้านของชีวิต ไม่ใช่ผู้ทำงานอย่างเดียว
- 3.8 ... ข้าพเจ้าจะเก็บรักษาข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับผู้ร่วมงานเป็นความลับ
- 3.9 ... ข้าพเจ้าจะไม่เลือกปฏิบัติต่อผู้ร่วมงาน

หมวดที่ 4 ต่อหน่วยงาน (องค์กร องค์กร สถาบัน คริสตจักร)

- 4.1 ... ข้าพเจ้าจะเคารพธรรมเนียมและระเบียบข้อบังคับต่างๆของกลุ่มเรา
- 4.2 ... ข้าพเจ้าจะปฏิบัติหน้าที่ที่รับมอบหมาย ด้วยความรับผิดชอบ การเอาใจใส่ และสัตย์ซื่อในการใช้เวลา
- 4.3 ... ข้าพเจ้าจะสัตย์ซื่อต่อเงินส่วนรวม และในการใช้จ่ายต่างๆ จะหลีกเลี่ยงผลประโยชน์ทับซ้อน คอร์รัปชัน การฉ้อโกง ยักยอก ฯลฯ
- 4.4 ... ข้าพเจ้าจะสัตย์ซื่อต่อเงินถวายที่มีการระบุจุดประสงค์ โดยจะใช้ไปตามจุดประสงค์ของผู้ถวาย และตามระเบียบของหน่วยงาน
- 4.5 ... ข้าพเจ้าจะไม่ยืมใช้เงินส่วนรวมโดยไม่ได้ผ่านการอนุมัติเป็นทางการ
- 4.6 ... ข้าพเจ้าจะโปร่งใสต่อเมื่อมีรับรายได้อื่นๆ จากการทำงานนอกหน่วยงาน จะให้เป็นไปตามการตกลงร่วมกัน
- 4.7 ... ข้าพเจ้าจะคืน หรือโอน ทรัพย์สินต่างๆ ที่หน่วยงานขอให้รักษาในนามของข้าพเจ้า โดยจะไม่ฉวยโอกาสหาผลประโยชน์ใดๆ ส่วนตัว

4.8 ... ข้าพเจ้าจะไม่นำธุรกิจอื่นๆ เข้ามาสู่หน่วยงาน ซึ่งอาจเกิดปัญหาขัดแย้งภายใน เช่น งานลักษณะขายตรง (Direct Sale)

4.9 ... ข้าพเจ้าจะสัตย์ซื่อต่อการรายงานผลงาน โดยไม่พูดหรือโฆษณาเกินความจริง ไม่หลอกลวงผู้สนับสนุน ไม่โกหก

4.10 ... ข้าพเจ้าจะรักษาเอกภาพและส่งเสริมความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จะไม่เล่นพรรคเล่นพวก และจะไม่ใช่สาเหตุให้มีการแตกแยก

4.11 ... ข้าพเจ้าจะเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมเสมอ และจะไม่ใช้ระบบอุปถัมภ์เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวหรือเพื่อส่งเสริมตัวเอง

4.12 ... ข้าพเจ้าจะแสดงความเคารพต่อหน่วยงานหากข้าพเจ้าจะย้ายไปอยู่ที่ใหม่ ข้าพเจ้าจะแจ้งล่วงหน้าตามสมควร จะรักษาสันติ และจะไม่เล่าสิ่งใดเกี่ยวกับหน่วยงานเดิมในทางลบ หรือในทางที่ไม่เสริมสร้าง

4.13 ... ข้าพเจ้าจะยอมจำนนอยู่ใต้การวินิจฉัยและการดูแลของคนอื่นในหน่วยงานของข้าพเจ้า

4.14 ... ข้าพเจ้าจะยอมรับการตักเตือน การลงวินัย และเคารพกระบวนการแก้ไขในกรณีข้าพเจ้ากระทำผิด

หมวดที่ 5 ต่อพระกายส่วนรวม

5.1 ... ข้าพเจ้าจะแสวงหาคำดีศรีของพระคริสต์ในพระกายของพระองค์ จะไม่เอาตัวเองเป็นศูนย์กลางแทนที่จะให้พระเจ้าเป็นศูนย์กลาง จะไม่อวดตัวหรือหยิ่งผยอง

5.2 ... ข้าพเจ้าจะเคารพบุคคลอื่นๆ และจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้ใดเป็นเหตุละเมิดสิทธิของเขา

5.3 ... ข้าพเจ้าจะรักษาเอกภาพของพระกาย และจะไม่ใช่สาเหตุให้มีการแตกแยก

5.4 ... ข้าพเจ้าจะเคารพบุคคลอื่นๆ โดยไม่ินทา หรือเผยแพร่คำินทาต่อให้แก่ผู้อื่น

5.5 ... ข้าพเจ้าจะเก็บข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับผู้อื่นเป็นความลับ

5.6 ... ข้าพเจ้าจะเคารพและให้เกียรติผู้รับใช้และหน่วยงานอื่นๆ จะไม่ใส่ร้ายป้ายสีผู้อื่น หรือใช้สื่อสังคมต่าง ๆ เช่น Facebook ฯลฯ ในทางสร้างความแตกร้าวแตกแยก ด้วยถ้อยคำในรูปแบบต่างๆ

5.7 ... ข้าพเจ้าจะเคารพและให้เกียรติผู้รับใช้และหน่วยงานอื่นๆ โดยไม่แย่งสมาชิกของเขา

- 5.8 ... ข้าพเจ้าจะไม่ขโมยผลงานของคนอื่นหรือหน่วยงานอื่นๆ
- 5.9 ... ข้าพเจ้าจะปฏิบัติต่อทุกคนด้วยความยุติธรรมและไม่ลำเอียง
- 5.10 ... ข้าพเจ้าจะแสดงความรับผิดชอบต่องานรับใช้ที่เกี่ยวกับพระวณะ โดยใช้เวลาในการเตรียมตัว เพื่อการนำเสนอจะชัดเจน มีหลักที่ถูกต้องสัตย์ซื่อตามพระคัมภีร์ และเกี่ยวข้องกับชีวิตของผู้ฟัง
- 5.11 ... ข้าพเจ้าจะแสดงความรับผิดชอบเมื่อให้คำปรึกษา โดยจะเก็บรักษาข้อมูล และเรื่องส่วนตัวที่รับฟังมาจากผู้รับฟังนั้นเป็นความลับ นอกจากจะจำเป็นเพื่อป้องกันคนนั้นจากอันตราย หรือเมื่อมีความจำเป็นทางกฎหมาย
- 5.12 ... ข้าพเจ้าจะแสดงความรับผิดชอบเมื่อเย็บเยียนหรือให้คำปรึกษา โดยจะหลีกเลี่ยงสถานการณ์ใดๆ ที่อาจทำให้เกิดการทดลองทางเพศ หรือที่อาจสร้างภาพให้คนอื่นเกิดความสงสัย

หมวดที่ 6 ต่อสังคมทั่วไป

- 6.1 ... ข้าพเจ้าจะเคารพและเชื่อฟังกฎหมายบ้านเมือง เว้นแต่จะขัดต่อบัญญัติของพระเจ้า
- 6.2 ... ข้าพเจ้าจะเป็นคนที่ไม่ดีที่สุดในสังคม โดยจะหลีกเลี่ยงสิ่งที่สังคมทั่วไปถือว่าเป็นอายุมุข เช่น เหล้า บุหรี่ ยาเสพติด การพนัน
- 6.3 ... ข้าพเจ้าจะไม่เป็นคนปากร้ายในสังคม
- 6.4 ... ข้าพเจ้าจะเคารพและให้เกียรติทุกคนในสังคม ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติ สีผิว ศาสนา หรือฐานะอะไร
- 6.5 ... ข้าพเจ้าจะแสวงหาโอกาสที่จะนำคนทั้งหลายมาถึงพระเจ้า โดยวิธีที่ให้เกียรติและไม่ลบหลู่ความเชื่อของคนอื่น
- 6.6 ... ข้าพเจ้าจะเป็นพลเมืองที่ดี รับผิดชอบ ทำคุณประโยชน์ และจะรับใช้สังคมตามโอกาสที่พระเจ้าเปิดให้
- 6.7 ... ข้าพเจ้าจะส่งเสริมศีลธรรมของชุมชน โดยมีชีวิตที่เป็นแบบอย่าง โดยคำพูดและโดย สนับสนุนกิจกรรมที่เสริมสร้าง
- 6.8 ... ข้าพเจ้าจะไม่มีส่วนในการเมืองที่ผิดจริยธรรม หรือผิดหลักพระคัมภีร์
- 6.9 ... ข้าพเจ้าจะถวายเกียรติพระเจ้าและให้ความเป็นธรรมในวิธีปฏิบัติกับผู้อื่น

เสมอ





บทที่ 3

แนวทางการแก้ไขเมื่อมีปัญหา

“พี่น้องทั้งหลาย แม้จับใครที่ลบล้างประการใดได้ พวกท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณจงช่วยคนนั้นด้วยใจสุภาพอ่อนโยนให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกทดลองด้วย” (กาลาเทีย 6:1)

เราทั้งหลายเป็นพันธกรแห่งการคืนดีกัน ไม่ใช่สำหรับคนที่อยู่นอกคริสตจักรเท่านั้น แต่สำหรับผู้ที่อยู่ในคริสตจักรที่ผิดพลาดมาด้วย และการคืนดีกันนั้นมีสองแนว ในแนวตั้งเราควรช่วยเขาให้คืนดีกับพระเจ้า และในแนวนอนเราควรช่วยเขาคืนดีกับพี่น้องคนอื่นในพระกาย เป้าหมายของการลงวินัยจึงไม่ใช่จัดบาปออกจากคริสตจักรหรือหน่วยงาน แต่เพื่อนำผู้ที่ผิดพลาดมาสู่การคืนดีกับพระเจ้าและกับเพื่อนมนุษย์

การคืนดีนั้นจะสำเร็จได้ ก็ต่อเมื่อมีการยอมรับผิด (confession) การกลับใจที่พิสุจน์ได้โดยรับผลของการกระทำ (repentance) การให้อภัยให้โอกาส (forgiveness) และการเริ่มต้นใหม่ (restoration) ตามความเหมาะสม

เนื่องจากแต่ละสถานการณ์จะไม่เหมือนกัน ข้อเสนอต่อไปนี้เป็นการกว้างๆ

1. ความรับผิดชอบ

ส.ค.ท. มีสมาชิกประเภทองค์การ องค์กร สถาบัน และคริสตจักรเท่านั้น ไม่มีสมาชิกประเภทบุคคล เมื่อคนใดคนหนึ่งประพฤติผิด การลงวินัยจึงเป็นความรับผิดชอบขององค์การ องค์กร สถาบัน หรือคริสตจักร ที่คนนั้นเป็นสมาชิกอยู่

2. การร้องเรียน

2.1 ผู้ร้องเรียน

พระเยซูให้หลักไว้ดังนี้ “หากพี่น้องของท่านคนหนึ่งทำผิดต่อท่าน จงไปหาและชี้ความผิดต่อเขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงพาอีกคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย เพื่อให้คำพูดทุกคำได้รับการยืนยันด้วยปากของสองสามคนเพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้ ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งต่อคริสตจักร ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีก ก็ให้ถือว่าเขาเป็นเหมือนคนต่างชาติหรือคนเก็บภาษี”

(มัทธิว 18:15-17) เราเห็นได้ว่า ควรเริ่มต้นในวงแคบก่อน เฉพาะผู้ที่เกี่ยวข้อง และค่อยเปิดกว้างออกไปตามความจำเป็น (ดูข้อ 2.2 ต่อไป)

2.2 การรับข้อร้องเรียน

เมื่อมีการร้องเรียนความผิดของผู้นำ ให้ผู้รับข้อร้องเรียนเอาใจใส่คำแนะนำของเปาโลถึงทิโมธีดังนี้ “อย่ายอมรับคำกล่าวหาผู้ปกครองคนไหน เว้นแต่จะมีพยานสองสามคน” (1ทิโมธี 5:19) เพื่อป้องกันการกลั่นแกล้ง และชื่อเสียงดีของผู้นำ ควรมีหลักฐานเพียงพอก่อนจะดำเนินการขั้นต่อไป หากยังไม่มีหลักฐานใด ๆ ควรเก็บเรื่องไว้และให้นำมาพิจารณาอีกครั้งหากมีเรื่องร้องและหลักฐานเพิ่มเติม เมื่อผู้รับเห็นว่าข้อร้องเรียนมีน้ำหนักเพียงพอ ควรดำเนินการต่อไปตามข้อ 3

3. การสืบสวน/สอบสวน

3.1 ควรมีการสืบสวนหรือสอบสวนข้อเท็จจริงว่า มีการประพฤติผิดจริงหรือไม่

3.2 ผู้สืบสวนหรือสอบสวน ควรทำตัวเป็นกลางก่อน และให้โอกาสผู้ที่ถูกกล่าวหาอธิบาย และถือว่าเขาเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ความผิดได้

3.3 เมื่อมีคู่กรณีเกี่ยวข้อง ควรฟังและให้ความเป็นธรรมกับทุกฝ่าย

3.4 หากผู้สืบสวนหรือสอบสวนเห็นว่า เป็นประโยชน์ที่จะบันทึกการสนทนาด้วยเครื่องบันทึกใดๆ ควรแจ้งให้ผู้เกี่ยวข้องทราบก่อนจะเริ่มการบันทึก

4. กระบวนการดำเนินการ

4.1 การยอมรับผิดและสารภาพผิด

4.1.1 ควรมีการยอมรับและสารภาพผิดอย่างชัดเจน จะด้วยวาจาหรือลายลักษณ์อักษร

4.1.2 ให้แน่ใจว่า สิ่งที่ยอมรับและสารภาพผิดเป็นไปตามที่มีข้อกล่าวหา

4.1.3 ผู้ที่ควรรับทราบการยอมรับผิดและสารภาพผิดนั้น ควรจำกัดเฉพาะอยู่ในกลุ่มให้เป็นไปตาม คนที่ทราบคำกล่าวหาก่อน ยังไม่ควรเผยแพร่เรื่องออกไปกว้างกว่านี้

4.1.4 ให้ผู้สืบสวนหรือสอบสวนตัดสินใจว่า ผู้ที่เหมาะสมให้ดำเนินเรื่องนี้ต่อไป เป็นผู้พิจารณาว่าคนที่ทำผิดควรรับการลงวินัย ตามข้อ 4.2

4.2 การกลับใจที่พิสูจน์ได้

4.2.1 ผู้ที่ดำเนินการลงวินัย ควรพิจารณาและกำหนดแนวทางการลงวินัย โดยพิจารณาข้อต่างๆ ดังต่อไปนี้ตามความเหมาะสม ตามความรุนแรงของการกระทำที่ผิด โดยคิดถึงตัวเอง (กาลาเทีย 6:1) และโดยสำนึกในพระคุณของพระเยซูคริสต์ ผู้ได้แบกโทษแห่งบาปทั้งสิ้นไว้ในตัวพระองค์เองที่ไม่กางเขน ...

4.2.1.1 มีการขอโทษ ขออภัย ต่อคู่กรณี-

4.2.1.2 มีการชดใช้ความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่คู่กรณี

4.2.1.3 การสารภาพต่อหน้าพี่น้อง แล้วแต่กรณี

4.2.1.4 มีการกำหนดว่า ผู้กระทำผิดควรรับผลของการกระทำอย่างไรบ้าง และนานแค่ไหน

4.2.1.5 ควรมีระยะเวลาเพื่อพิสูจน์ว่า ได้กลับใจจริง

4.2.1.6 ควรมีพี่เลี้ยง หรือกลุ่มที่ดูแล เพื่อเอาใจใส่ในระยะเวลาพิสูจน์ตัว

4.2.2 ผู้กระทำผิด ควรแสดงท่าทีสำนึกและยอมรับในสิ่งที่ได้ทำ

4.2.3 ผู้กระทำผิด ควรมีความพร้อมที่จะรับผลของการกระทำ ทำการตกลงและยินดีทำตามการตัดสินใจต่าง ๆ ของผู้ที่ดำเนินการลงวินัยใน 4.2.1 ด้วยรู้ว่าเป็นทางที่ตนจะได้รับการแก้ไข การเสริมสร้าง และการคืนดีกับพระเจ้าและพี่น้อง หากรู้สึกว่าการลงวินัยรุนแรงเกินไป ให้ทั้งสองฝ่ายมีโอกาสดทวนอีกครั้ง แล้วให้คำวินิจฉัยชี้ขาดของผู้ดำเนินการลงวินัยเป็นที่สิ้นสุด

4.2.4 ผู้กระทำผิด ควรปฏิบัติตามข้อที่ตกลงใน 4.2.3 อย่างต่อเนื่อง ให้ครบตามระยะเวลาที่กำหนด ด้วยท่าทีถ่อม ไม่โต้แย้งหรือบ่นกับคนอื่น ๆ

4.3 การให้อภัยให้โอกาส

4.3.1 ทุกคนที่รับรู้ความผิดที่เกิดขึ้น ควรพร้อมให้อภัยผู้ที่กระทำผิด โดยตระหนักในพระคุณของพระเยซูคริสต์ผู้ได้แบกบาปของเราที่กางเขน และให้อภัยผู้ที่สารภาพบาปของตน (1 ยอห์น 1:9) เราต้องไม่ลืมถ้อยคำของพระเยซูที่สอนให้เรายกโทษผู้อื่นตามที่เราเองได้รับการยกโทษจากพระเจ้า (มัทธิว 6:12; 18:21 - 35)

4.3.2 “... สิ่งใด ๆ ที่พวกท่านจะกล่าวห้ามในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกกล่าวห้ามในสวรรค์ และสิ่งใด ๆ ที่พวกท่านจะกล่าวอนุญาตในโลก สิ่งนั้นก็จะได้รับอนุญาต

ในสวรรค์” (มัทธิว 18:18) พระเยซูตรัสข้อความนี้ในบริบทการลงวินัย พี่น้องจึงมีบทบาทสำคัญในการประกาศการให้อภัยและการคืนดีกับพระเจ้าให้กับผู้กระทำความผิด พี่น้องอาจพิจารณารูปแบบที่เหมาะสมที่จะประกาศเช่นนี้กับผู้ที่ทำผิดของเรา

4.4 การเริ่มต้นใหม่

การเริ่มต้นใหม่ไม่ได้หมายความว่าคนที่ยอมรับความผิดและผ่านกระบวนการของการกลับใจแล้ว จะต้องกลับสู่ตำแหน่งและพันธกิจทุกอย่างเหมือนเดิม การให้อภัยของพี่น้องเป็นอย่างหนึ่ง แต่การไว้วางใจอาจจะเป็นอย่างหนึ่ง ผู้ดำเนินการลงวินัยจะต้องพิจารณาความเหมาะสม อาจจะค่อยๆ เพิ่มบทบาทเขาตามการพิสูจน์ตัวต่อไปและตามความเห็นพร้อมของพี่น้องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

5. เมื่อบุคคลที่ทำผิดไม่ยอมรับผิดและสารภาพผิดหรือไม่ยอมกลับใจ

พระเยซูสอนว่า “... คนที่ได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากคนนั้นมาก และคนที่ได้รับผาโง่ไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากคนนั้นมาก” (ลูกา 12:48) และสำหรับผู้ที่ทำผิด ... “ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีก ก็ให้ถือว่าเขาเป็นเหมือนคนต่างชาติหรือคนเก็บภาษี” (มัทธิว 18: 17) นอกจากนี้เปาโลให้คำแนะนำที่ชัดเจนเกี่ยวกับผู้ปกครองที่ไม่กลับใจว่า “ส่วนพวกที่ยังคงทำบาปอยู่นั้น จงตักเตือนเขาทั้งหลายต่อหน้าทุกคน เพื่อพวกที่เหลือจะได้เกรงกลัวด้วย” (1 ทิโมธี 5: 20) ดังนั้นจึงให้ตัดผู้นั้นออกจากสมาชิกภาพ

6. ระบบป้องกัน/คุ้มครอง

ตามที่เขียนมาแล้ว ทุกคนจำเป็นต้องยอมจำนนอยู่ใต้การวินิจฉัยและการดูแลของผู้อื่น (Submission) ผู้นำทีมต้องยอมอยู่ในการวินิจฉัยของผู้อื่นในทีม คนที่เป็นเอกเทศโดยไม่มีใครกล้าตักเตือนนั้น ก็อยู่ในสภาพที่อันตราย ทั้งสำหรับตัวเองและสำหรับพระกาย ควรมือน้อยบางคนที่สามารถพูดกับเขาตรงไปตรงมาได้

เราควรสร้างบรรยากาศของการไว้วางใจและการดูแลซึ่งกันและกัน การทำงานเป็นทีมในคริสตจักรหรือหน่วยงานไม่ควรเน้นแต่งานรับใช้อย่างเดียว แต่ควรสนใจชีวิตและสวัสดิภาพของซึ่งกันและกัน การป้องกันก่อนก็จะดีกว่าการแก้ไขทีหลัง ในการประชุมผู้นำควรมีเวลาเปิดใจของแต่ละคน ให้แต่ละคนเล่าถึงการทดลองต่างๆ ถ้ามี การดื่มน

หรือการต่อสู้ หรือเล่าถึงสภาพฝ่ายวิญญาณปัจจุบัน แล้วมีเวลาอธิษฐานเผื่อซึ่งกัน
และกัน

แต่ละหน่วยงาน ควรให้มีกลุ่มบุคคล เป็นที่ปรึกษา เพื่อเป็นการป้องกันและเพื่อ
แนะนำ เมื่อเริ่มมีปัญหา เช่น กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ





ภาคผนวก

Integrity (บุรณภาพ+คุณธรรม= บุรณธรรม) ความซื่อสัตย์สุจริต/ความซื่อสัตย์
มั่นคง

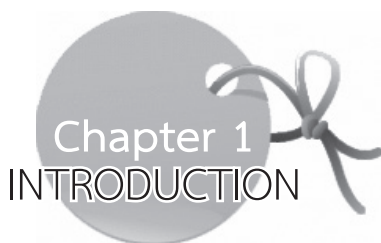
แบบอย่าง Integrity ของในหลวงรัชกาลที่ 9 (แปลจาก Bangkok Post, 8 ธันวาคม
2016)

พสกนิกรชาวไทยคงทราบดีเรื่องพระปรีชาสามารถในการทรงเรือใบของพระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 จนครั้งหนึ่งประวัติศาสตร์แห่งการกีฬาต้องจารึกไว้กับ
กีฬาแหลมทองครั้งที่ 4 ครั้งที่พระองค์ทรงเรือใบชนะเลิศการแข่งขัน แต่มีการแข่งขันอีก
หลายครั้งที่ถึงแม้พระองค์จะไม่ทรงชนะ แต่กลับสร้างเรื่องราวดีๆที่ทำให้พวกเรา
ปลาบปลื้มใจไม่น้อย

ครั้งหนึ่ง ... พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 ทรงเข้าร่วมการแข่งขันเรือ
ใบ เมื่อสัญญาณดังขึ้น ... พระองค์และนักกีฬาทุกคนต่างเล่นเรือใบสู่ทะเลกว้าง แต่
หลังจากนั้นไม่นานพระองค์ทรงเรือใบกลับมา ... เหตุผลก็คือ เรือของพระองค์ไปโดน
ทุ่นกลางทะเลเข้าโดยบังเอิญ ถือว่าผิดกติกา ถึงแม้วันนั้นจะไม่มีใครเห็นเรือใบของ
พระองค์ชนทุ่น ... แต่พระองค์ก็ทรงกลับมา เป็นการแสดง Integrity ที่พระองค์ทรง
ทำให้เราเห็น



CODE OF CONDUCT: ETHICAL STANDARDS & PRACTICE FOR CHRISTIAN LEADERS IN THAILAND



Chapter 1 INTRODUCTION

1. PURPOSE

Some may question the need for a code of ethical standards on the basis that we already have the Bible and Jesus's Great Commandment to love God and one another. Why, therefore, do we need more regulations?

Others may correctly point out that we are not under law but under grace and that the Christian life consists of our relationship with Christ through the Spirit. We should not, therefore, be bound to laws.

The purpose of this manual, however, is not to enforce laws nor is it to add anything to the Scriptures. This is written as a practical guideline of ethical standards appropriate for those in the forefront of leadership in Thailand, to whom many are looking as an example. It is written in order that they may lead a life befitting their ministry and the trust given them as a Christian leader, both within and outside the Christian community.

Since we are all sinners saved by grace and that it is by God's mercy alone that we are privileged to serve Him as leaders, it is unrealistic to expect our leaders to be perfect and sinless. When a leader does sin, however, we should expect him or her to be willing to repent, receive appropriate admonishment and seek to live a holy life in dependence on the Holy Spirit.

It is a great shame when a leader fails to live appropriately, bringing disruption to others, but refuses to repent and listen to the admonishment of his or her fellow Christians. Sometimes serious sins may be covered up on the assumption that nobody else knows, only to be later exposed and even publicized through the media, causing the name of Christ to be greatly discredited.

It is for these reasons that the Evangelical Fellowship of Thailand (E.F.T.) has produced this manual with the intention that it be used as a guideline of ethical standards and practice for Christian leaders in all the Church Groups, Ministry Organizations and Theological Institutions under EFT. It is intended that if a leader or member of any group behaves inappropriately according to the guidelines set out in this manual then action should be taken by those within the group to admonish and bring such a person to repentance, according to Biblical principles, and not allow the situation to spiral out of control bringing dishonor to God's name.

2. DEFINITION OF TERMS AND CLARIFICATIONS

2.1 Ethics

Ethics has to do with what is believed to be right or wrong, what should or should not be done. Theories of ethics tend to differ according to motivation. For instance, **Deontological ethics** (law-based ethics or duty ethics) emphasizes that a certain action is correct not on the basis of the outcome or consequence of the action, but that the action in itself is a law or a principle. We are obliged to do the right thing because it is the right thing, e.g. we should not lie under any circumstance because lying is wrong. **Consequential ethics**, however, looks to the outcome of any action as the motivating factor for doing it or not. e.g. if a good outcome will come from a lie then it is permissible to lie (white lie).

There are a variety of types of ethics but the type most suited to the Christian is **Virtue ethics**. In virtue ethics we are interested in both principles and consequences but most of all the virtuous life which has been produced and developed by the Holy Spirit within the believer. The Christian should do what is good, not because it is a law, nor because of the consequences that may result, but the Christian should do good because he or she is a good person. This lays emphasis on the ongoing

fruit and life-changing work of the Holy Spirit in the life of the believer. In Matthew 7:17, Jesus says “a good tree bears good fruit”. This manual, therefore, should not be regarded as “laws and regulations” but as a picture of what should be real in the lives of those who are under the control and filling of the Holy Spirit.

2.2 Faithful

In the Christian context, being faithful means to be loyal, obedient, responsible before God and to have a life pleasing and honoring to Him.

2.3 Christian Leaders in Thailand

This manual aims to address Pastors, Elders and Deacons within Church Groups; Directors, Leaders and Board members of both Ministry Organizations and Theological Institutions; plus all Missionaries who are registered under the E.F.T.

3. FOUNDATIONS

God should be the center of the life and ministry of Christian leaders and their ministry should be a fruit of a life which is abiding in Christ.

In experience, however, God is still able to use us to bear fruit and utilize the gifts that He’s given us despite the fact that sometimes our life may not be all that it should be.

Because of this, some people misunderstand that since God is using them in ministry then their life must be all right and pleasing to Him. This assumption may not be correct. In Matthew 7:20 Jesus says that “you will know them by their fruits”. It is the fruit of the Holy Spirit in our lives (e.g. love, joy patience, kindness ... self control) that truly reveals whether we are right in God’s eyes. Our ministry service or use of gifts are not a reliable indicator that we are walking rightly with God. In fact, God is able to use anything He wants to in His service. For instance, in the past He used a sinful nation to discipline Israel.

We should be careful, therefore, to pay attention to the following:

3.1 Integrity

Means “the state of being whole” and follows on from the meaning of Virtue ethics. The public life and the private life of the leader should be one and the same. Our lives should not be compartmentalized where

one part is honest but another not. There should be a unity and consistency to our lives. If what we show to others is not the same as what we really are inside then we are hypocrites. We should be endeavoring to live a holy life, avoiding temptation, not just when we are in front of others but especially when we are alone and nobody can see us. We should always be asking God to search our hearts and to build us up from within so our ministry will flow out of a life that is truly being changed.

Apart from integrity, the leader should be conscious of the privilege and responsibility of his position as a leader. James wrote “Not many of you should presume to be teachers, my brothers, because you know that we who teach will be judged more strictly” (James 3:1). The leader represents Christ to their community which is a huge responsibility. Inappropriate behavior by the leader, therefore, will always have damaging consequences.

The leader should understand, therefore, the following term:

3.2 Accountability

There is no direct term for “accountability” in the Thai language but in English it comprises two composite meanings, of which only the first is generally understood:

3.2.1 Responsibility

Means being ready to admit and accept the consequences of one’s actions. Sometimes it may include asking for forgiveness, correcting one’s behavior, compensating an offended party etc. The leader must be humble enough to accept when he or she is wrong and not pass the blame on to others. He or she must also not try to avoid taking responsibility by blaming an evil spirit. Even though an evil spirit may indeed be involved, the person themselves must take responsibility for having opened an opportunity for the spirit to be involved.

3.2.2 Submission

“I don’t need to submit or report to anyone ... I submit and report to God alone!” Those who speak like this should be considered dangerous. They pose a danger to themselves and also to their church or organization. “The heart is deceitful above all things and beyond cure. Who can understand it?” (Jeremiah 17:9) We all have blind spots and are able to make mistakes. In our own eyes we may think we are correct, but others

are able to help us see where we are wrong.

God never intends for people to act alone or to be “above the law” in such a way that they don’t need to give an account of themselves to others. God has made all of us part of a body in which we are to look after each other. Even in the Old Testament, during the period of the kings in Israel, there were also prophets and priests who could challenge or rebuke the king if necessary. In all our church groups, organizations and institutions, leaders must willingly commit themselves to the care and correction of others.

This is not easy in the Thai hierarchical context. For instance, patronage and indebtedness make it difficult for a junior to rebuke a senior. Any leader who cannot be rebuked may become a danger or liability to the body of Christ. Those who are senior, therefore, should not seek to hold on to their own honor but should seek God’s honor, and submit themselves to the evaluation and correction of others. In this way mistakes can be prevented, failure can be corrected and reconciliation achieved.

Any leader who says “Never mind ... I’ll be responsible and sort it out myself” shows that they do not truly understand “accountability”. They may understand “responsibility” but has yet to be in “submission” to others.

Some may also quote King David, who refused to kill King Saul (1 Samuel 26:9), and say “Do not touch the Lord’s anointed”. We should not misinterpret these verses, however, by taking them out of context. The context was that David would not physically *kill* Saul. David did indeed rebuke Saul, even in public (see 1 Samuel 24) showing it was still God’s purpose for the King to be “accountable” to others for his actions. Paul also wrote to Timothy in the event that an elder sins “Those who sin are to be rebuked publicly, so that the others may take warning”. (1 Timothy 5:19-20)

4. THREE MAJOR TEMPTATIONS

4.1 Sex

God created mankind with natural sexual desires and has given marriage between a man and a woman as the context for expressing those desires. Sexual activity outside the husband-wife relationship should be

regarded as wrongdoing. Christians need to be filled with the Holy Spirit and allow Him to control their sexual desires. The last fruit of the Spirit in Galatians 5:23 is “self-control”. This means that those who are single should not enter into sexual activity and for those who are married it should be exclusively with their married partner. Sexual temptation outside of this boundary will surely come to all - whether they are single or married. Jesus was single and fully human. He was “tempted in every way just as we are, yet was without sin”. (Hebrew 4:15) Temptation in itself is not sin. It becomes sin when we actually act on the temptation.

Nowadays, there is much confusion concerning sexuality and sexual desires. Ever since Adam and Eve sinned, we humans experience an assortment of abnormalities. For instance we experience anger in our hearts, jealousy etc. We also experience abnormalities in our bodies and in our mental capacities - both from environmental or societal causes and from those caused by defective cells or genes. Occasionally a child may be born with physical or mental defects. Normally these are unwanted and the person affected needs special help from God to overcome their disability. In the same way, there are some who have an abnormality in their sexual orientation which causes them to desire those of the same sex instead of the opposite sex. Such a person may experience strong sexual temptation towards the same sex. We should take the same stand that temptation in itself is not sin. It becomes sin when the temptation is acted upon. Even though some plead to God to help them change their sexual orientation, in reality many have to deal with this temptation their whole life. The immediate solution for them should be the same as for every other single person and for those who are married i.e. to abstain from sexual relations apart from those between husband and wife.

4.2 Money

Jesus said “No-one can serve two masters... You cannot serve both God and Money.” (Matthew 6:24) God is not only concerned about what a leader does in their ministry but also the motivation behind what they do. The leader must avoid all personal benefit especially when money is involved.

It is a sad truth that dishonesty in money matters is regularly discovered, worldwide, among Christian leaders. It may be in the form of tax avoidance, use of church funds for personal use, deceiving donors, conflicts of interest in projects the leader is responsible for etc. All churches and Christian organizations should have, therefore, a clear and transparent system for their finances in order to avoid dishonesty and to protect the leader from easy financial temptation.

4.3 Honor/Power

Thailand is a hierarchical society. Everyone is aware of their seniors and their juniors and how they should behave towards each one accordingly. The junior must honor the senior, the senior must care for the junior etc. In this scenario it is very easy for ethical failures to occur. It is possible for the senior to do as they please knowing that it is difficult for the junior to oppose them. Alternatively, someone may have so much influence over another that it is impossible for the other to refuse their demands.

In truth, being “over” another is a contradiction to the style of leadership that Jesus taught. “Jesus said to them, “The kings of the Gentiles lord it over them; and those who exercise authority over them call themselves Benefactors. But you are not to be like that. ... But I am among you as one who serves.” (Luke 22:25 - 27) Notice the contrast between leading with an attitude of being “above” others, and Jesus’ model of leadership as being “among” those who are being led.

We should consider that God alone is above others. We may indeed be their leader, but we should regard our position as leader a privilege in order that all the earth be filled with God’s glory, without thinking of our own honor or position. We should still give honor to those whom honor is due, but when we are in a position of influence towards others, we should not try and lift ourselves up or “use” others as though they have less value than ourselves.

Power can corrupt a leader. Some forget themselves and become absorbed by power. Some may use power to control or even threaten others. The leader should therefore be “accountable” to others in the body. Churches and organizations should avoid allowing one person to have too much power or to beyond the correction of others. There should be a system of “accountability” as already explained above.

5. MARRIAGE DIVORCE REMARRIAGE

Since this important subject is vast, we shall not attempt a comprehensive study. What is written here is to discuss 1. the sacred nature of marriage 2. if there are problems then there should be a process of correction 3. if divorce does happen then there should be i. admission of failure (though not beyond God's forgiveness) ii. acceptance that there is no automatic right to re-marry iii. acceptance that there may need to be changes in the way the person serves God in the future.

Marriage is not to be treated lightly. It is a deep and holy union whereby God joins a man and a woman together as one. According to God's purpose, it is a reflection of the secure and faithful relationship between Jesus and the Church (Ephesians 5:28-33). The institution of "family" is ordained by God for the stability of society and in order to be a safe and happy environment for children to grow up and become responsible citizens. Children in stable families will learn from the faithful love of their parents a picture of the faithful love of God towards us humans.

For this reason, those preparing for marriage should receive adequate instruction in the responsibilities of family life before their wedding. All those who decide to marry (especially those who are Christian leaders), must be willing to remain in a faithful relationship with their spouse, in order to fulfill God's purpose for marriage and to uphold the vows they promised each other at their wedding... "for better, for worse, for richer, for poorer, in sickness and in health, I will be loving and faithful as long as we both shall live". Neither party should think in advance that divorce can be a way out of problems. Divorce is directly opposed to God's intention for marriage. In Malachi 2:16 God says "I hate divorce."

Unfortunately, however, we know that finally some marriages do break down and end in divorce. Sometimes this is for a reason that the Bible may be interpreted to permit e.g. one partner commits adultery (Matthew 5:31-32), or abandonment by a non-believing partner (1 Corinthians 7:15-16) or in order to protect one partner from dangerous physical abuse. In the end, however, divorce must be seen as a failure in the married life of both parties. Even though it may appear that one party is more guilty than the other, nevertheless both parties have some degree of wrongdoing and must bear some responsibility for the breakdown.

When there is a problem in a marriage, there should be a process whereby steps are taken to resolve the problem and bring reconciliation. Divorce should only be considered as the last resort and even if divorce does happen, if neither party has remarried, then the couple should still seek the possibility of being reconciled and living together once again.

Procedure in the event of a problem:

1. Find someone senior, or who both parties respect to be a counselor to help the couple work through their problem and bring reconciliation. This might be the person who gave them pre-marital counseling.
2. If this is not effective, then the couple may temporarily separate in order to evaluate their situation while still receiving counseling and support.
3. If all else fails, and the couple are unable to reconcile, then divorce may be inevitable.
4. After divorce, if both remain single, there should be an ongoing attempt towards reconciliation and reuniting.

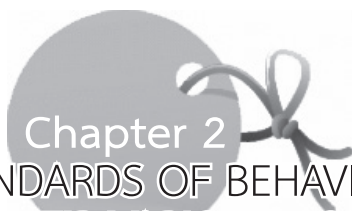
Those who have experienced divorce will need healing from the Lord. God is always ready to draw near to those who grieve. By His grace He is ready to forgive those who admit their failure. We believe in the blood and sacrifice of our Lord Jesus Christ who is able to cleanse us from all past failure.

Those who have been divorced, however, must not think that they have an automatic right to be remarried. In principle, the Bible does not support remarriage (Matthew 5:32, 19:9, Mark 10:11-12, Luke 16:18). Having said this, we need to be careful not to quickly conclude that remarriage is to be forbidden as if it is a fixed law. In doing so we may be in danger of acting in a similar way to how the Pharisees regarded the Sabbath as a fixed law. God has a different way forward for each person and past failures do not close the door to His future blessings. We should carefully consider what God is doing at the moment in the life of the person concerned. Together, with an open heart and mind, we should seek to find God's will for them and discern His special grace in their situation. For some this may be to remain single with contentment. For another it may be that, by God's grace, they meet someone who is

really suited to them. May each live according to God's individual purpose for them. Those who do remarry should not regard it as their right. Rather, they should humble themselves, realize that it is only by God's grace, and should depend on God for His strength to enable them to succeed in their new relationship and not to fail again.

In the event that a leader divorces or divorces and remarries, then the Organization, Institution or Church group, of which they are a member, should consider carefully if and when they should return to ministry, and what position would be appropriate. It may not be necessarily appropriate for them to return to their old position and ministry. Much will depend on their humble attitude, the length of time they have stepped down from their position for personal recovery, and the acceptance of the members of the organization or group.





Chapter 2

ETHICAL STANDARDS OF BEHAVIOR FOR LEADERS IN THEIR VARIOUS CONTEXTS

Being conscious of the grace of God and in dependence on the Holy Spirit, I determine to be disciplined in living my life as follows...

SECTION 1 MY PERSONAL LIFE

1.1 ... I will nurture my devotional life through regular times of prayer, reading of the Scriptures, and meditation.

1.2 ... I will maintain my physical and emotional health through regular exercise, good eating habits, and the proper care of my body.

1.3 ... I will continue to grow intellectually through reading, study and other opportunities.

1.4 ... I will avoid sexual temptation by avoiding pornography and situations that could arouse me sexually.

1.5 ... I will be honest financially, be a good steward, not covetous but generous and give with a joyful heart.

SECTION 2 MY SPOUSE & FAMILY

2.1 ... I will be fair to every member of my family. I shall not neglect them but give to each the time, love, and consideration they need.

2.2 ... I will understand the feelings of my children, especially the pressures they may feel as children of a leader, and will not impose undue pressure upon them.

2.3 ... I will love my spouse by listening to and understanding him/her.

2.4 ... I will be faithful to my spouse, and will not flirt or look inappropriately at another.

2.5 ... I will be transparent to my spouse and not lie to him/her.

SECTION 3 MY CO-WORKERS (OR TEAM)

3.1 ... I will act towards my co-workers as partners and not as a competitors.

3.2 ... I will honor my co-workers through listening, understanding, supporting and respecting their ministry.

3.3 ... I will honor my co-workers by not speaking behind their back but if I have a concern will speak to them personally.

3.4 ... I will not take advantage of a co-worker by using my position to pressure, force or control, but will lead according to the example of Jesus Christ who was among those He led as a servant.

3.5 ... I will not use my position, seniority, indebtedness, or obligation etc. to manipulate another or to override his or her personal rights as an individual.

3.6 ... I will be fair to my co-workers and not use or misuse them for my personal benefit.

3.7 ... I will look to the welfare and balanced life of my co-workers and not just value them for the work they do.

3.8 ... I will keep my knowledge of my co-workers confidential.

3.9 ... I will be impartial and not exercise discrimination towards my co-workers.

SECTION 4 MY ORGANIZATION

(Institution or Church Group)

4.1 ... I will respect the constitution and regulations of my group/ organization.

4.2 ... I will carry out my duties showing responsibility, diligence and honesty in the use of my time.

4.3 ... I will be honest and careful with the use of the organization's finances. I will avoid all forms of conflict of interest, corruption, fraud, embezzlement etc..

4.4 ... I will be honest with designated gifts and use them according to the purpose they were given and in accordance with the regulations of the organization.

4.5 ... I will not borrow money from the organization without official authorization.

4.6 ... I will be transparent and act according to the agreed practice of the organization when receiving remuneration for work done elsewhere.

4.7 ... I will return or transfer any assets held by myself on behalf of the organization without seeking personal gain or benefit.

4.8 ... I will not introduce any business venture into the organization which may cause disharmony or disruption e.g. Direct Sale.

4.9 ... I will be honest in my reporting the accomplishments of the ministry and will not exaggerate, lie, or seek to deceive donors.

4.10 ... I will seek to uphold and strengthen unity. I will not play party politics or be the cause of division or disunity.

4.11 ... I will always look to the common interest and will not use patronage to gain personal benefit or enhancement.

4.12 ... I will respect the organization and if I move somewhere else I will give advance notice as appropriate, maintain good relationships, and refrain from speaking disparagingly about the organization.

4.13 ... I will submit to the judgement and care of others in my organization.

4.14 ... I will accept admonition and discipline and respect the process of correction in the event I have done wrong.

SECTION 5 THE BODY OF CHRIST AS A WHOLE

5.1 ... I will only seek the Lord's glory in His Body, making Him central and not myself. I will not be proud or lift myself up.

5.2 ... I will honor all others and will not interfere in their affairs such as to violate their personal rights.

5.3 ... I will maintain the unity of the Body and will not be a cause of division.

5.4 ... I will honor others by refraining from gossip and from spreading gossip.

5.5 ... I will keep all personal details concerning others in confidence.

5.6 ... I will honor all other Christian leaders and organizations and not slander or defame or use any form of social media (e.g. Facebook) in such a way that may cause disunity or division.

5.7 ... I will honor all other Christian leaders and organizations and not seek to "steal" their members.

5.8 ... I will not misappropriate the work of another person or organization.

5.9 ... In my administrative and pastoral duties, I will be impartial and fair to all members.

5.10 ... In my preaching responsibilities, I will give adequate time to prayer and preparation, so that my presentation will be biblically based, theologically correct, clearly communicated and applied to the lives of the hearers.

5.11 ... In my pastoral counseling, I will maintain strict confidentiality, except in cases where disclosure is necessary to prevent harm to persons and/or is required by law.

5.12 ... In my visitation and counseling practices, I will avoid situations which may be a cause of sexual temptation or viewed by others as compromising or suspicious.

SECTION 6 SOCIETY AS A WHOLE

6.1 ... I will obey the laws of the government unless they require my disobedience to the law of God.

6.2 ... I will be above reproach to those in my community by avoiding those practices which are considered vices, e.g. liquor, cigarettes, drugs, gambling.

6.3 ... I will not be sharp-tongued or foul-mouthed in my community.

6.4 ... I will respect all in my community, whatever their race, color or status.

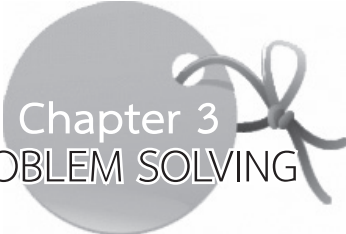
6.5 ... I will endeavor to bring others in my community to faith in God through methods that give honor and do not disrespect the beliefs of others.

6.6 ... I will be a responsible member of my community, doing good and serving where God gives me opportunity.

6.7 ... I will promote the moral fiber of my community by being an example through my life and words and by supporting constructive activities.

6.8 ... I will not engage in political activities that are unethical or unbiblical.

6.9 ... I will honor God and always be fair in all my dealings with others.



Chapter 3

PROBLEM SOLVING

“Brothers, if someone is caught in a sin, you who are spiritual should restore him gently. But watch yourself, or you also may be tempted.” (Galatians 6:1) We are ministers of reconciliation, not only for those outside the Body of Christ but also for those within the Body who fail. Reconciliation needs to be in two directions: vertically we must help the person to be reconciled to God and horizontally with others in the Body. The basic aim of discipline is not, therefore, to cast out sin from the church or organization, but to help those who have done wrong to be reconciled both with God and with their fellow believers.

For reconciliation to be complete there must be *confession*, visible *repentance* with a willingness to face the consequences of the action, *forgiveness* and *restoration* as appropriate.

Since each situation is different, the following is given as a general guideline:

1. RESPONSIBILITY

Membership of the Evangelical Fellowship of Thailand consists only of Church Groups, Ministry Organizations and Theological Institutions. There is no membership for individuals. For this reason, when there is misconduct by an individual, the responsibility for discipline rests on the Church Group, Ministry Organization or Theological Institution of which the individual is a member.

2. ACCUSATIONS

2.1 Bringing an Accusation

Jesus gives the following instruction “If your brother sins against you, go and show him his fault, just between the two of you. If he listens to you, you have won your brother over. But if he will not listen, take one or two others along, so that every matter may be established by the

testimony of two or three witnesses.’ If he refuses to listen to them, tell it to the church; and if he refuses to listen even to the church, treat him as you would a pagan or a tax collector.” (Matthew 18:15-17) We observe that, to begin with, the procedure should be limited to the small circle of those directly involved and only gradually expanded to others as necessary (see section 2.2).

2.2 Receiving an Accusation

When a complaint or accusation is brought about a leader, those who receive the accusation should bear in mind Paul’s instruction “Do not entertain an accusation against an elder unless it is brought by two or three witnesses.” (1Timothy 5:19) In order to protect the reputation of leaders from slander there should be sufficient evidence of wrongdoing in order to proceed to the next stage. If no evidence is available then the issue should be shelved and re-evaluated if and when there is another complaint or if more evidence comes to light. When those who receive the complaint are convinced that the evidence is sufficient, then they should proceed as follows in section 3.

3. INVESTIGATION

3.1 There should be an investigation to find out if there is any truth to the accusation of misconduct.

3.2 The one(s) carrying out the investigation should remain neutral, give the accused opportunity to explain, and regard the accused as innocent until proven guilty.

3.3 When more than one party is involved, all parties should be heard and treated fairly.

3.4 If the one(s) carrying out the investigation deems it beneficial to record the proceedings, then those involved should be informed accordingly before commencing the recording.

4. PROCEDURE

4.1 Confession

4.1.1 There should be a clear admission of fault along with repentance from the offender. This may be in word or in writing.

4.1.2 Make sure that the confession aligns with the accusation made against them.

4.1.3 The people to be informed of the admission and confession should be restricted to those directly involved and should not initially be broadcast more widely.

4.1.4 The one(s) carrying out the investigation should decide who is appropriate to take the proceedings to the next stage of disciplinary action as outlined in section 4.2

4.2 Repentance

4.2.1 The one(s) carrying out the process of discipline should determine how the discipline be carried out in proportion to the severity of the wrongdoing. They should be mindful of their own weaknesses (Galatians 6:1) and of the grace of our Lord Jesus Christ who bore the penalty of our sins upon Himself at the cross.

The process may include the following as appropriate:

4.2.1.1 an apology by the offender and request for forgiveness from the offended party.

4.2.1.2 restitution or compensation for any loss to the offended party.

4.2.1.3 confession to the wider Body (as appropriate for the situation).

4.2.1.4 determine how the offender should bear the consequences of his/her action and for how long.

4.2.1.5 a period of time to assess whether the offender has truly repented.

4.2.1.6 a person (or group of persons) assigned to assist the offender during the period in 4.2.1.5.

4.2.2 The offender should admit their guilt and show remorse for their action.

4.2.3 The offender should be willing to receive the consequences of their action and agree to the conditions set by the one(s) carrying out the process of discipline (4.2.1), knowing that this is the way for them to be reconciled to God and to their fellow believers. If the offender believes the discipline imposed is too harsh, then there should be a re-evaluation, after which, let the decision of the one(s) carrying out the process of discipline be final.

4.2.4 The offender should complete all that is agreed to in 4.2.3 for the agreed period of time with a humble attitude and without disputing or complaining.

4.3 Forgiveness

4.3.1 All those who have knowledge of the wrongdoing should be willing to forgive the offender. They should be conscious of the grace of our Lord Jesus Christ, who bore our sins on the cross and who forgives those who confess (1 John 1:9). We should remember that Jesus taught us to forgive the sins of others just as we ourselves have been forgiven by God (Matthew 6:12; 18:21-35).

4.3.2 "... whatever you bind on earth will be bound in heaven, and whatever you loose on earth will be loosed in heaven." (Matthew 18:18) Jesus spoke this in the context of church discipline. Christians play an important role in declaring God's forgiveness and reconciliation to those who have sinned. Those involved in the disciplinary process may consider how best they may make such a declaration to the one who has sinned.

4.4 Restoration

Restoration or starting-over, does not necessarily mean that the one who has offended and has passed through the process of repentance will return to their previous position and ministry just as before. The members' forgiveness may be one thing, but trust may be another. The one(s) carrying out the process of discipline will need to consider what is appropriate. As they prove themselves, their role may be gradually increased over a period of time, as and when the other members are ready.

5. WHEN THERE IS NO CONFESSION OR REPENTANCE

Jesus taught "... from everyone who has been given much, much will be demanded; and from the one who has been entrusted with much, much more will be asked" (Luke 12:48) and for those who sin ... "if he refuses to listen even to the church, treat him as you would a pagan or a tax collector." (Matthew 18:17) Paul also gave clear instructions regarding an elder who sins but fails to repent "Those who sin are to be

rebuked publicly, so that the others may take warning.” (1 Timothy 5:20)
The person should, therefore, be cut off from membership.

6. PREVENTION

As we have already discussed, everyone should be willing to come under the care and correction of others (Submission). This includes the team leader who must be subject to others in the team. It is dangerous both for the individual and for the Body as a whole when leaders act alone and have nobody who will dare correct them. Everyone should have at least one person who is able to talk directly and rebuke them if necessary.

We need to create an atmosphere of trust and care for one another. When working as a team, either in a church or organization, we should not only emphasize service. We should also be interested in one another's lives and welfare. Preventing problems from happening is better than correcting them after they occur. In our team meetings, we should give time to being open with one another. We should be sharing our spiritual condition (our trials, struggles and temptations) and then giving time to upholding one another in prayer.

Each group or organization should have resource people (e.g. senior advisors), who can assist in prevention and in helping deal with problems as they arise.





APPENDIX

An example of **INTEGRITY** from the life of King Bhumibol Adulyadej, Rama the 9th.

Thai people all witnessed and wondered at the excellent sailing skills of His Majesty King Bhumibol Adulyadej as he won the prize in the sailing competition at the 4th SEAP Games (now known as the SEA games). Although His Majesty didn't win every time, he showed great spirit and sportsmanship, never losing his utmost virtue and composure that everyone marvelled at.

In one sailing competition in which His Majesty the late King participated, at the starting signal all the competitors immediately sailed offshore while His Majesty suddenly turned back, making everyone amazed. His Majesty explained that he had committed a foul, which no one had seen, by accidentally hitting a pontoon. His Majesty could have finished the race and no-one would have been any the wiser, but His Majesty was, as ever, bound by his rigorous code of honesty and integrity. He had committed a foul and he told everyone.

(Source: BANGKOK POST 8th December 2016)



“อย่าเป็นอาจารย์กันมากนักเลย
เพราะท่านทั้งหลายก็รู้ว่าเราที่เป็นคนสอนนั้น
จะต้องถูกพิพากษาที่เข้มงวดยิ่งขึ้น”
(ยากอบ 3:1)

“Not many of you should presume to be teachers, my brothers,
because you know that we who teach
will be judged more strictly”
(James 3:1)